

[Hauch.]

den Inflation, jeg med Bekymring ser, vi er dybt inde i. I det hele taget kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning om min Ængstelse for vort Lands hele økonomiske Udvikling, saaledes som Forholdene har udviklet sig efter Befrielsen.

Hvad Spørgsmaalet Inflation angaar, vil man formentlig indrømme, at det foreliggende Lovforslag betyder overordentlig lidt, for ikke at bruge et stærkere Udtryk. Man har ikke derved faaet fat i de Midler, der under den herskende Varemangel skaber den overvældende Købekraft, som har ført og stadig fører os dybere ind i Inflationen. Jeg skal ikke her komme ind paa en Omtale af de Midler, der skulde bringes til Anvendelse, for at Maalet kunde naas; jeg skal nøjes med at konstatere, at med det foreliggende Lovforslag naar man det ikke. Der kan efter min Mening ikke være Tvivl om, at de Formuer, der i Form af kontante Midler er tjent under Krigen, og navnlig den Indtjening, der er den direkte Følge af Krigen og vort Lands ulykkelige Stilling, bør være de første der rammes, endog i betydeligt Omfang, naar vort Lands økonomiske Stilling skal konsolideres. Jeg erkender, at naar dette Lovforslag er gennemført, er dette Formaal i nogen Grad sket Fyldest.

Det, jeg vender mig imod, og det, der foranlediger, at jeg ikke kan medvirke ved Gennemførelsen af Lovforslaget, er en Række Forhold, jeg i Korthed skal omtale. Jeg finder det ikke rimeligt, ja, jeg finder det endog i høj Grad urigtigt, at man i Slutformuen medtager de Stigninger i de faste Ejendomes Værdi, som er fremkommet ved den sidste Ejendomsskyldvurdering. Saa usikkert som vore Erhvervsforhold ligger, og saa vanskelige og uklare Forholdene ligger for vore Samhandelsforhold med Udlandet, vil jeg anse det for i høj Grad tvivlsomt, om de Forhøjelser, der har fundet Sted ved den nye Ejendomsskyldvurdering, er Udtryk for en virkelig reel Stigning af Formuemassen. Ja, jeg frygter endog for, at den gamle Ejendomsskyld var Udtryk for en indre Værdi, som vil vise sig ikke at kunne holde under de Forhold, Fremtiden vil byde vore Erhverv at arbejde under. Jeg mener i hvert Fald, det er urigtigt med de Udsigter, der tegner sig for vort Erhvervsliv, at gaa ud fra, at disse Værdier er reelle Værdier, som det er rigtigt at bygge en Formueekspropriation paa.

Dertil kommer, at Landbrugserhvervet, som jeg i særlig Grad har Pligt til at interessere mig for, rammes gennem Stigningen af Besætningsværdiansættelsen; Be-

sætningen er et meget tvivlsomt Aktiv, der som man skal realisere nu, hvad der formentlig ikke er nogen, der ønsker skal ske. For Hestenes Vedkommende er det vel endog tvivlsomt, om de i Dag kan realiseres til Skatteansættelsesværdien. Desuden vil man ved Ansættelsen af Slutformuen ikke tage mindste Hensyn til, at vi snart gennem mange Aar har drevet Rovdrift, fordi vi ikke har kunnet skaffe Erstatning for de Næringsstoffer, vi igennem Afgrøden har fjernet fra Danmarks Agerjord. Jeg vil ogsaa anføre, at det Tidspunkt, Lovforslaget ansætter som Udgangspunkt for Basisformuen, falder saa uheldigt som vel tænkeligt for Landbrugserhvervets Udøvere. I de økonomisk onde Aar i 30'erne arbejdede Landbruget med Tab, Erhvervets Udøvere fik ingen Løn for deres Arbejde, og nu kommer dette Lovforslag og fastlægger Slutningen af denne Depressionsperiode som Udgangspunkt for Stigningsafgiften. Dette er afgørende økonomisk uretfærdigt over for Landbruget. Disse Forhold har man fra Landbrugserhvervets Side Gang paa Gang, ja, næsten uafsluttelig, gjort opmærksom paa, medens Forberedelserne til denne Lovgivning har staaet paa. Men det har alt sammen været forgæves, man har ikke kunnet eller ikke villet tage Hensyn til disse i øvrigt letfattede Kendsgerninger.

Loven er ogsaa urimelig haard, efter min Opfattelse alt for haard, mod ældre Mennesker, der lever af en Kapital, som de gennem deres Livs Arbejde har lagt til Side for at kunne leve sorgfrit i deres Alderdom. Jeg ser jo nok, at der er indføjet en Ændring i det oprindelige Lovforslag, som letter Forholdene for de fattigste Kapitalister, om jeg maa bruge det Udtryk, men denne Ændring er efter min Opfattelse ikke nær tilstrækkelig, naar man tager Hensyn til den almindelige Beskatning af Formue og Formueindtægt. Den almindelige Rentesænkning i disse Aar har ramt den Slags Mennesker haardt, og de vil efter min Opfattelse føle sig uretfærdigt behandlet og — som jeg ser paa det — med Rette, naar man nu forlanger, at de skal deltage i et Tvangslaan, som yderligere beskærer deres aarlige Renteindkomst. Jeg finder i øvrigt i denne Forbindelse Anledning til at anføre, at Folk, der gennem deres Pension har deres Alderdom sikret, ofte har svært ved at forstaa, at Folk i de frie Erhverv, som ikke ønsker at ligge Samfundet til Byrde — og de andre har vi jo egentlig nok af — skal have Indtægter, der gør det muligt for dem at sikre sig en sorgfri Alderdom. Den Selvhjælpsvilje, der endnu er tilbage i vort Folk, bør